

روزنامه فرهنگ و هنر

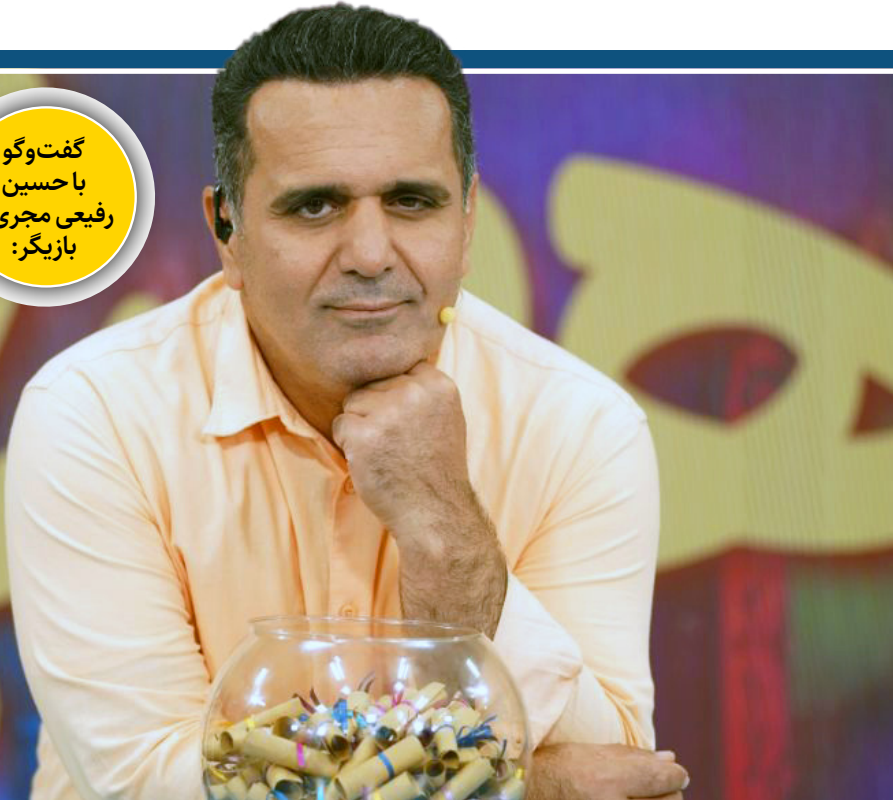
صاحب امتیاز: موسسه فرهنگی هنری صاد
مدیر مسئول و سردبیر: محمدرضا شفیعی
دبیر تحریریه: امیر افشار فتوحی
گرافیک و صفحه آرا: سعید غفوری

www.rooznamehsaba.com
rooznamehsaba

تهران - خیابان آیت الله مدنی - کوچه خجسته منش - پلاک ۵
تلفن: ۶-۷۷۵۸۲۴۲۲ فکس: ۷۷۵۴۸۲۴۵
چاپ: موسسه فرهنگی خراسان
توزیع: نشر گستر امروز

گفت‌وگو
با حسین
رفیعی مجری و
بازیگر:

سینما و
تلویزیون
به سمت
کاسبی
رفته‌اند!

مینا پیروزیان
گفت‌وگو

حسین رفیعی مجری و بازیگر شاخه شده سینما و تلویزیون این روزها با حضور در برنامه‌ی پرطرفدار «هم‌بازی» مقابل دوربین قرار گرفته است؛ برنامه‌ی چالشی و صمیمی با محور رقابت و بازی میان خانواده‌ها که با اجرای پرانرژی و فضای شوخ‌طبعانه‌اش توانسته جای خود را در میان مخاطبان تلویزیون باز کند. رفیعی در این برنامه با همان انرژی همیشگی و شوخ‌طبعی خاص خود حضور دارد که یادآور بخشی از همان حسن نوستالژیک دهه هفتادی برای بینندگان است. او در کنار حضور تلویزیونی، مشغول همکاری با رادیو ایران در برنامه «یک، دو، صدا» است و همچنین از فعالیتش در چند پروژه تازه‌ی پلتفرمی خبر داده است. یکی از آن‌ها ریل شوی «در میان آتش» است که در آن به عنوان مجری ظاهر می‌شود، و دیگری برنامه‌ای با عنوان «شکارچی» که هنوز زمان پخش آن مشخص نشده است. رفیعی در این گفت‌وگو ضمن یادآوری روزهای محبوبیت شخصیت «فَه فَه» در دهه هفتاد، از تحول رسانه‌ها، تغییر نگاه مخاطب، وفاداری‌اش به تلویزیون و تجربه‌ی تازه‌اش در فضای پلتفرم‌ها سخن گفته است.

ولی در آن مدل مخاطب‌پسند نمی‌گنجند، کمتر در تولیدات پرخرج دیده شوند.

با این حال، من از این وضعیت گله‌ای ندارم. به هر حال بعد از سی سال کار، هنوز به تلویزیون وفادارم و اگر در پلتفرم‌ها یا سینما هم پیشنهاد خوبی باشد، با علاقه کار می‌کنم. فقط امیدوارم روزی دوباره هنر ایرانی، چه در تلویزیون و چه در سینما، به همان دوران برگردد که هنر محور بود، نه پول.

از نگاه شما، چرا در سال‌های اخیر میان مخاطبان تلویزیون و نمایش خانگی تا این اندازه شکاف و دوقطبی به وجود آمده است؟

در مورد دوقطبی مخاطبان هم باید بگویم من خیلی با این تعبیر موافق نیستم. پلتفرم‌ها بیشتر سراغ آثار جوان‌پسند و بازیگران خاص می‌روند و طبیعی است که مخاطب متفاوتی پیدا کنند. اما در نهایت، همه این رسانه‌ها بخشی از یک بدنه فرهنگی‌اند و من ترجیح می‌دهم به جای دوقطبی دیدنشان، آن‌ها را مکمل هم بدانیم.

شنیده‌ام در آستانه پیش‌تولید برنامه‌ای تازه هستید که در آن با محمدرضا گلزار همکاری دارید. کمی از ایده و ساختار این برنامه بگویید؛ محور و هدف اصلی‌اش چیست؟

در حال حاضر همکاری مستقیمی با آقای محمدرضا گلزار در پروژه‌ای ندارم. برنامه‌ای به نام «پانتولیک» در شبکه سه سیما در حال تولید است که اجرای آن را آقای گلزار بر عهده دارند و مهمان‌های مختلفی از میان بازیگران، فوتبالیست‌ها و چهره‌های رسانه‌ای در آن حضور پیدا می‌کنند. من هم در یکی از قسمت‌های این مسابقه به عنوان شرکت‌کننده حضور دارم.

اگر در مراحل بعدی مسابقه پیش بروم، ممکن است در بخش‌های بعدی هم شرکت کنم، اما فعلاً حضورم محدود به همان یک قسمت است. به تازگی هم در برنامه «هم‌بازی» از شبکه نسیم حضور داشتم و در حال حاضر با رادیو ایران همکاری دارم؛ در قالب برنامه‌ای به نام «یک، دو، صدا». در کنار این‌ها، دو پروژه پلتفرمی هم دارم که از نوع «رنالیتی شو» هستند؛ یکی با عنوان «در میان آتش» که در آن به عنوان مجری حضور دارم و دیگری «شکارچی» که هنوز زمان دقیق پخش آن مشخص نیست.

این رسانه ادامه دارد. البته در سینما هم در آن سال‌ها فیلم‌هایی بازی کردم و بعدها در پلتفرم‌ها، چند سریال و برنامه رنالیته‌ی شو هم داشتم. در نتاثر و رادیو هم فعال بودم.

اما امروز شرایط فرق کرده؛ تعداد رسانه‌های دیداری و شنیداری بسیار زیاد شده. دیگر رقابت فقط بین تلویزیون و سینما نیست، بلکه فضای مجازی و شبکه‌های اینترنتی بخش بزرگی از توجه مردم را به خودشان جذب کرده‌اند. حالا همه دنبال این هستند که در یوتیوب و تیک‌تاک ببینند چه می‌گذرد. به همین دلیل شاید به ظاهر فعالیت ما کمتر به چشم بیاید، ولی در واقع فقط پخش و مسیر دیده‌شدن تغییر کرده است. تفاوت نگاه مخاطب هم طبیعی است؛ چون جادوی قدیمی تلویزیون و سینما مثل قبل کار نمی‌کند. امروز همه چیز لو فته، درست مثل وقتی که پشت‌صحنه‌ی شعبده‌بازی را ببینی و دیگر آن شگفتی را حس نکنی. از سوی دیگر، سینما و تلویزیون ما در سال‌های اخیر بیشتر به سمت کاسبی و پول‌سازی رفته‌اند تا هنر.

بسیاری از سرمایه‌گذاران امروز از دل صنعت یا تجارت وارد سینما شده‌اند؛ نه الزاماً از علاقه یا دانش هنری، بلکه چون احساس کرده‌اند این حوزه در شرایط اقتصادی فعلی سودآور است.

طبیعی است که وقتی نگاه، صرفاً اقتصادی باشد، جنبه‌ی هنری کارها کم‌رنگ می‌شود. در نتیجه تهیه‌کنندگان بیشتر سراغ چهره‌هایی می‌روند که تضمین فروش دارند؛ معمولاً جوان، مجرد و پرطرفدار در فضای مجازی. این یک قانون نانوشته است؛ در سینمای تجاری همه دنیا چنین چیزی هست، حالا اسمش را مافیای بگذاریم یا هر چیز دیگر... اما همین باعث می‌شود بازیگرانی که سابقه و تجربه دارند

بسیاری از مخاطبان دهه ۶۰ و ۷۰ شما را با شخصیت «فَه فَه» در برنامه‌های کودک و نوجوان به یاد دارند؛ با همان لحن و گفتار خاصی که در ذهن نسل‌ها ماندگار شد. به نظرتان چه چیزی باعث شد که این کاراکتر تا این اندازه سریع در دل مخاطب جا باز کند؟

برنامه «نیم‌رخ» در سال ۱۳۷۷ یکی از پر مخاطب‌ترین برنامه‌های نوجوانانه تلویزیون بود که حال و هوای نسل آن دوران را بازتاب می‌داد. این برنامه با حضور خود نوجوان‌ها ساخته می‌شد و بسیاری از مجری‌های آن بعدها وارد سینما و تلویزیون شدند. من در کنار امیرحسین مدرس نقش «فَه فَه» را بازی می‌کردم؛ شخصیتی تو دماغی، صریح و جسور که حرف‌های گفته نوجوانان را بی‌پرده می‌زد و همین باعث محبوبیتش شد. ترکیب مجری جدی و بازیگر طنز، مثل الگوی اوستا و شاگرد، به برنامه جذابیت می‌داد. «نیم‌رخ» با کارگردانی محمد حسن‌زاده و نویسندگان خلاق، نگاهی تازه و سینمایی به برنامه‌های نوجوان داشت و حاصل آن اثری ماندگار شد که تا چند سال ادامه یافت.

به نظر می‌رسد هنوز تلویزیون را پایگاه اصلی فعالیت خود می‌دانید. این تداوم، انتخابی آگاهانه و از سر علاقه است یا به دلیل نبود پیشنهاد‌های جدی از سوی پلتفرم‌های نمایش خانگی و سینما؟

واقعیت این است که من با تلویزیون دیده و به واسطه‌ی آن شناخته شدم. از سال ۱۳۷۲ که وارد این فضا شدم، از جمله بازیگرانی بودم که با برنامه‌هایی مثل ۳۹ و بعد ساعت خوش به مخاطب معرفی شدم. بهترین سال‌های کاری‌ام در تلویزیون گذشت و هنوز هم علاقه‌ام به

شغال
JACKAL

